

[Frede Nielsen.]

dene, og det er også rigtigt. Men det ærede medlem må ikke for stærkt køre frem med den gamle forestilling om, at bare de to retninger, altså Indre Mission og grundtvigianismen, er repræsenteret, er dermed alting klaret. Jeg tror nok, at det, der gør sig gældende i vid udstrækning i den kirkelige verden nu, er ikke, at disse to kirkelige retninger vokser, men tværtimod, at flere og flere præster ikke knytter sig bestemt til nogen kirkelig retning. Jeg har som kirkeminister stået overfor, at masser af præster er kommet til mig og har sagt: Hvorfor skal vi være handicappet, blot fordi vi føler, at vi gerne vil stå nogenlunde frit? Og der er dem, der overhovedet ikke vil tilslutte sig nogen retning. Man kan ikke med fuld berettigelse sige, at bare Indre Mission og grundtvigianismen er repræsenteret, er dermed alt klaret, for det er ikke tilfældet.

Men der er altså hos de ærede ordførere enighed, og da — som jeg begyndte med at sige — mit parti og jeg vil være med til at løse dette spørgsmål selv med et så forholdsvis lille skridt som det her foreslåede, så skulle sagen dermed være sikret. Det forhindrer imidlertid ikke, at det vil være heldigt, som jeg også har antydnet, at vi henviser sagen til et udvalg, hvor vi i fællesskab prøver, om vi kan finde et og andet, der måske er endnu mere effektivt. Det er muligt, at vi ikke kan det, men jeg har alligevel i sinde senere at foreslå sagen henvist til et udvalg.

Gottschalk-Hansen: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har åbenbart misforstået min udtalelse om menighedsrådene og deres medvirken ved ansættelse af præster. Jeg erkender, at jeg har sagt, at ikke alle menighedsråd er så gode, som de burde være — det er andre mennesker heller ikke, det er rigsdagsmedlemmer jo heller ikke, ærede medlem. Men jeg vil fastslå, at det afgørende og centrale i min tale var dette, at den måde, hvorpå menighedsrådene medvirker ved præsteansættelser, meget ofte bærer tilfældighedens præg, fordi man i virkeligheden træffer afgørelsen efter en enkelt holdt prædiken af den pågældende ansøger. Præstegerning er jo andet og mere end en forkyndergerning, der er adskillige andre områder, hvor en præst skal øve sit virke og gøre sin gerning, og det er da ind-

lysende, at ville menighedsrådene i endnu højere grad, end tilfældet er i øjeblikket, lytte til autoriteterne og få vejledning af disse, ville det være gavnligt og værdifuldt for afgørelsen.

Det ærede medlem hævder, at mine demokratiske synspunkter ikke var så dybt forankrede, når jeg kunne gå med til at foretage disse ændringer, fra først af være betænkelig, men senere tilslutte mig dem. Men det er jo nøjagtig det samme, som det ærede medlem gør. Han udtalte først sine betænkeligheder og gav sluttelig tilslutning til det foreliggende lovforslag. Jeg anerkender den forskel, at jeg gerne så, at man gik et skridt videre, men det afgørende i hele sagen er dog, at der nu sker noget. Det værdifulde er, at der kan skabes enighed, at vi kan bistå ministeren med gennemførelsen af dette lovforslag, som i virkeligheden er nænsomt og taleligt og alligevel betyder en væsentlig og afgørende forbedring.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Nogen grund til en længere forhandling er der vist ikke, når alle partier er enige om at anbefale lovforslaget, som det foreligger. Det var kun et par randbemærkninger af de ærede ordførere, der gjorde, at jeg fremsatte et par principielle synspunkter. Jeg kan nu ikke være enig med det ærede medlem hr. Gottschalk-Hansen i, at min argumentation førte til det samme resultat som hans argumentation, for det ærede medlem ønskede, at autoriteterne skulle have større indflydelse overfor menighedsrådene ved præsteansættelserne, medens jeg i mine udtalelser gav udtryk for mindre tro på autoriteternes mulighed for at vælge præsterne. Jeg har været med til som menighedsrådsmedlem at ansætte præster, og jeg erkender, at vi ikke tog væsentligt hensyn til den vejledning, vi fik fra autoriteterne. Vi havde et ganske bestemt ønske, der var enstemmigt, og vi fortrød det ikke. Jeg tror alligevel, at en præst, der kommer på det grundlag, står stærkere end efter en indstilling, hvor autoriteterne har villet presse noget igennem, måske fordi de har villet hjælpe en præst til at få en anden plads end den, han har, hvor han ikke har kunnet falde til. I et sådant tilfælde mener jeg præsten er ringere stillet. Jeg tror derfor, at den måde, menighedsrådene tager tingene på i al almindelighed, er rigtig. De føler som alle demokratiske institutioner, at de vil gøre